

Raj ipak postoji

Čudesna priča malog dečaka o njegovom izletu u raj

TOD BARPO

sa Lin Vinsent

Prevela s engleskog

Tatjana Milosavljević

Mono i Manjana

2011.

„Zaista vam kažem, ako se ne povratite i ne budete kao
djeca, nećete ući u carstvo nebesko.“

- ISUS IZ NAZARETA (MATEJ, 18:3)

REČI PRIZNANJA

Kazujući Koltonovu priču, dobili smo priliku da radimo ne samo s posvećenim profesionalcima već i sa stvarnim, dobrim ljudima. Naravno, njihova stručnost ostavila je utisak na nas, ali Sonja i ja bili smo još više ushićeni njihovim karakterom i srcem.

Fil Mekalum, Džoel Nidler, Lin Vinsent i Debi Vikvajer nisu samo uložili sopstveni život u nastanak ove knjige; ti ljudi su učinili našu porodicu bogatijom. Bez njihovog ogromnog truda i osećajnosti, *Raj ipak postoji* ne bi bio ovako lepo napisan.

Svakodnevno zahvaljujemo Bogu što je okupio ove darovite ljude da nam pomognu da ispričamo Koltonovu priču. Svako od njih bio nam je istinski blagoslov.

Sonja i ja imamo izuzetnu povlasticu da ih nazovemo svojim prijateljima.

PROLOG

Anđeo kod Arbija

Četvrti juli priziva sećanja na patriotske parade, zamaman miris zadimljenog roštilja, kukuruz šećerac i noćno nebo na kom se razliva pljusak svetlosti. Za moju porodicu, međutim, praznični vikend tog 4. Jula 2003. bio je važan iz drugih razloga.

Moja žena Sonja i ja planirali smo da odvedemo decu u posetu Sonjinom bratu Stivu i njegovoj porodici u Su Fols u Južnoj Dakoti. Trebalo je da upoznamo njenog najmlađeg bratanca, Beneta, rođenog dva meseca pre toga. Uz to, naša deca Kesi i Koltan nikad nisu bili na vodopadima, a u Su Folsu postoji vodopad istog imena. Međutim, najvažnije je bilo sledeće: bio je to prvi put da smo posle martovskog porodičnog putovanja u Grili u Koloradu, koje se pretvorilo u najgoru noćnu moru u našem životu, otišli iz svog mesta, gradića Imperijal u Nebraski.

Da skratim, poslednji put kad smo se otisnuli na porodično putovanje, jedno naše dete umalo što nije umrlo. Recite da nismo normalni, ali ovog puta osećali smo izvesnu zebnju, toliku da nam se skoro nije ni išlo. Kao pastor, doduše, nisam

pobornik sujeverja. Ipak, neki čudan, nespokojan deo mene imao je osećaj da ćemo biti bezbedni ako se držimo svoga dvorišta. Naposletku je, međutim, pobedio razum – kao i želja da upoznamo malog Beneta, za koga nam je Stiv rekao da je najslađa beba na svetu. Stoga smo u naš plavi ford spakovali prtljag potreban za vikend i pripremili se za vožnju prema severu.

Sonja i ja smo zaključili kako će biti najbolje da najveći deo puta pređemo tokom noći. Tako će Kolton, iako će protivno svojoj snažnoj volji velikog četvorogodišnjeg dečaka biti vezan pojasom u dečijem sedištu, barem prespavati veći deo puta. I tako, bilo je nešto posle osam uveče kad sam vozeći unazad isterao forda iz dvorišta i, prošavši pored Veslijanske crkve raskršća,* čiji sam pastor, izbio na Autoput 61.

Noć nad prerijom bila je vedra i bleštava, mesečev srp beleo se na baršunastom nebu. Imperijal je farmerska varošica, smeštena neposredno uz zapadnu granicu Nebraske. S gotovo dve hiljade duša i bez ijednog jedinog semafora, to vam je mesto s više crkava nego banaka, u kom se farmeri oko podneva, onako u dubokim cipelama, natukavši kape s natpisom Džon Dir i s parom kombinirki za popravku ograde, koji im visi o boku, pravo s njive sliju u kafe-restoran u porodičnom vlasništvu. Stoga su Kesi, šestogodišnjakinja, i

* Veslijanci su metodisti, pripadnici „Evangelističke metodističke crkve“, sledbenici protestantskog evangelističkog pokreta koji je u 18. veku nastao pri Anglikanskoj crkvi zarad obnove hrišćanskog života i vere. Metodisti su vrlo brojni u SAD. (Prim. prev.)